

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/82/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117210551
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4117210551.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa, so sídlom Bratislava, 29. augusta 8 a 10, IČO: 30 807 484, pobočka Nitra so sídlom Nitra, Slančíkovej 3, proti žalovanému: K. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., Q.. E. XXXX/XX, zastúpený: JUDr. Ladislav Chmelár, advokát, so sídlom Vráble, Levická 579, IČO: 42 046 467, intervenient na strane žalovaného: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, o zaplatenie sumy 3 295,46 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného a intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 15C/34/2017-131 zo dňa 27. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 15C/34/2017-203 zo dňa 11. júna 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti a výroku o trovách konania v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 15C/34/2017-203 zo dňa 11. júna 2020 potvrdzuje.

Odvolanie intervenienta odmieta.

Odvolací súd žalobcovi proti žalovanému a zároveň intervenientovi, voči každému, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Preskúmaným rozsudkom Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 306,83 Eur a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok) a vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok). O trovách konania pred súdom prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v pomere 40/100 (III. výrok).

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len ako „Zákon o sociálnom poistení“), § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1 písm. f) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o povinnom zmluvnom poistení“), § 441 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“).

1.3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že nárok žalobcu posúdil podľa zákonného ustanovenia § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení ako samostatný regresný nárok vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o náhrade škody, kde táto úprava má povahu osobitného ustanovenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie ide o osobitný nárok, ktorého výšku žalobca v tejto veci dokázal, uniesol dôkazné bremeno a preukázal aj základ a výšku nároku. Hore citovaný § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení zakladá regresný nárok žalobcu voči tretím osobám, pre prípad, ak sú splnené predpoklady tam uvedené. Vyplatením dávok titulom dôchodkového zabezpečenia vznikla

žalobcovi majetková ujmy, ktorá je odškodniteľná pri splnení stanovených predpokladov. Predmetné ustanovenie však neobsahuje dôsledky vyplývajúce zo spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody a podľa názoru súdu prvej inštancie treba pri posudzovaní tejto veci aplikovať aj zákonné ustanovenie § 441 OZ, ktoré upravuje zavinenie poškodeného na spôsobení škody. Súd prvej inštancie z uvedeného dôvodu skúmal spoluzavinenie poškodeného, ktoré má za následok obmedzenie zodpovednosti žalovaného. V tejto veci bral súd prvej inštancie do úvahy a vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Jozefa Veverku č. 098/2002, ktorý bol vypracovaný v trestnom konaní Okresného súdu Nitra vedenom pod sp. zn. 5T/7/2003, ktorý v znaleckom posudku z technického hľadiska ako príčinu vzniku dopravnej nehody zistil, že rýchlosť vozidla bola 100-106 km/h, čo je rýchlosť vyššia ako rýchlosť primeraná vzdialenosti rozhľadu vodiča 66 až 71 km/h. Ďalej znalec napísal, že z technického hľadiska je v priamej príčinnej súvislosti aj jazda neosvetleného cyklistu (poškodeného) za zníženej viditeľnosti na vozovke vo vzdialenosti 1,2 m od jej pravého okraja, pričom v jazde po okraji vozovky mu nič nebránilo. Spôsob poškodenia zadného kolesa bicykla i konečnej polohy cyklistu na pravom okraji vozovky a bicykla v priekope v pravo od vozovky nasvedčujú súbežnému smeru jazdy a ich súbežným polohám v čase stretu. Vodič (žalovaný) na cyklistu na vozovke reagoval neskôr ako mal možnosť cyklistu vidieť a ako z technického hľadiska reagovať mohol. Z uvedenej skutočnosti je možné ustáliť, že hlavnou príčinou dopravnej nehody bola vyššia rýchlosť jazdy vodiča ako je rýchlosť primeraná vzdialenosti rozhľadu vodiča. Na dopravnej nehode sa podieľali aj vedľajšie príčiny, ktorými sú jazda cyklistu na neosvetlenom bicykli vo vzdialenosti 1,2 m od pravého okraja vozovky, a to pod vplyvom alkoholu (0,65 promile), neskoršia reakcia vodiča, pretože znalec skonštatoval, že pri rýchlosti jazdy 65-70 km/h, čo bola rýchlosť primeraná vzdialenosti rozhľadu vodiča, by i napriek oneskorenej reakcii vodiča, zhodnej ako počas nehodového deja, vozidlo bolo zabrzdiť na rýchlosť jazdy cyklistu pred nárazom cyklistu.

1.4. Berúc do úvahy všetky príčiny, ktoré sa podieľali na dopravnej nehode, súd zohľadnil mieru ich podielu na vzniku dopravnej nehody a mal za to, že na vzniknutej dopravnej nehode v dôsledku, ktorej došlo k poisťnej udalosti a k poškodeniu zdravia P. E., sa podieľal aj tento sám poškodený. Súd prvej inštancie preto považoval za primeraný rozsah spoluzavinenia poškodeného na tejto nehode v rozsahu 30 %. Žalobcovi vznikla škoda výplatou poškodenému za žalovaného za čas od 18.01.2016 do 17.01.2017 vo výške 3 295,46 Eur (výpočet 3 295,46 Eur : 100 % = 32,9546 x 30 % = 988,63 a 32,9546 Eur x 30 % = 988,63 a teda 3 295,46 Eur - 988,63 Eur = 2 306,83 Eur). Súd prvej inštancie v tejto časti žalobe vyhovel a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol ako neodôvodnenú.

1.5. Súd prvej inštancie poukázal aj na iné spory týkajúce sa týchto strán sporu, napr. sp. zn. 7C/130/2009, sp. zn. 10C/97/2012, sp. zn. 19C/12/2001, sp. zn. 18C/204/2014. Súd prvej inštancie po zohľadnení všetkých príčin, ktoré sa podieľali na vzniku dopravnej nehody, dospel k záveru, že miera spoluzavinenia poškodeného je v rozsahu 30 % (rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 26.01.2017 č. k. 7Co/1/2016-98). V tejto súvislosti poukázal na to, že takto určená miera spoluzodpovednosti poškodeného za vznik škody s ohľadom na porušenie povinnosti poškodeného ako účastníka cestnej premávky lepšie zodpovedá zásade spravodlivosti súdneho rozhodnutia a tiež zároveň zohľadňuje, že hlavnou príčinou dopravnej nehody bola rýchlosť motorového vozidla, ktoré viedol žalovaný. Súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Veverku č. 098/2002 a súd zároveň poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/192/2014-244 zo dňa 19.03.2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 10C/97/2012-201 zo dňa 06.03.2013, v ktorom konaní bola konštatovaná miera spoluzavinenia poškodeného v rozsahu 30 %. Súd prvej inštancie, preto žalobu vo zvyšku zamietol. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že mal za nesporne preukázané, že je daný základ nároku ako aj výška nároku do 70 %.

1.6. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Uviedol, že žalobca mal úspech 70/100-in - 30/100-in = 40/100-in. Súd z uvedeného dôvodu náhradu trov konania pomerne rozdelil a rozhodol o náhrade trov konania pre žalobcu, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

2. Intervenient na strane žalovaného v zákonnej lehote napadol vyhovujúci výrok rozsudku odvolaním z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Podaným odvolaním sa domáhal zrušenia a vrátenia veci Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2. Intervenient sa so závermi prvoinstančného súdu pokiaľ ide o určenie miery spoluzavinenia poškodeného P. E. za vzniknutú škodu, a ktoré sa potom premietli do intervenientom napadnutého prvého výroku rozsudku, nesúhlasí, pretože z vykonaného dokazovania je nespochybniteľne preukázané, že poškodený P. E. jednak v čase vzniku dopravnej nehody bol pod vplyvom alkoholu a zároveň v tom čase jazdil stredom vozovky. S poukazom na uvedenú skutočnosť sa potom stanovenie len 30 % spoluzodpovednosti za vzniknutú škodu ukazuje ako zjavne neprimerané. Intervenient

poukazuje na to, že P. E. bol v čase vzniku dopravnej nehody účastníkom cestnej premávky na pozemných komunikáciách a bol teda povinný dodržiavať povinnosti, ktoré pre neho ako účastníka cestnej premávky vyplývali v rozhodnom čase zo zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov účinnom do 31.01.2009 (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“), t. j. podľa § 56 ods. 1 veta druhá zákona č. 315/1996 Z. z. - jazda po pravej krajnici vozovky.

2.3. Ďalšou podstatnou skutočnosťou, ktorá prispela k vzniku škody je tá skutočnosť, že poškodený P. E. bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu (0,65 promile), pričom v tomto stave v žiadnom prípade nebol spôsobilý na to, aby riadil bicykel, a teda vystupoval ako účastník cestnej premávky. Keby P. E. pod vplyvom alkoholu nebol a jazdil by predpísaným spôsobom, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou by nedošlo k vzniku dopravnej nehody a poškodeného by žalovaný so svojím motorovým vozidlom bezpečne obišiel rovnako ako tomu bolo v prípade jeho syna F..

2.4. Ďalej uviedol, že intervenient je častým účastníkom súdnych konaní, v rámci ktorých si voči nemu alebo voči škodcom, ktorí spôsobili škodu, a ktorí v čase vzniku škody mali uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorovým vozidlom u intervenienta, uplatňujú poškodení nároky na náhradu škody. Z tohto dôvodu poukazuje na judikatúru a jednotnú rozhodovaciu prax súdov v obdobných právnych veciach, kedy súdy pristupujú ku kráteniu uplatnených nárokov minimálne v rozsahu 50 % ich výšky v dôsledku požitia alkoholických nápojov alebo iných návykových látok poškodenými. Vzhľadom na túto skutočnosť by potom Okresný súd Nitra pri stanovení miery krátenia uplatneného nároku mal s ohľadom na mieru požitia alkoholických nápojov krátiť nárok žalobcu o 50 % a vzhľadom na ďalšiu podstatnú skutočnosť, ktorá prispela k vzniku škody, a to nesprávny spôsob jazdy poškodeného a neosvetlený bicykel, uplatnený nárok by mal krátiť o ďalších 25 %, t. j. miera krátenia nároku by mala byť minimálne vo výške 75 %.

2.5. Intervenient považoval za potrebné poukázať na časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie na strane 3 rozsudku. Vychádzajúc z tejto časti rozhodnutia je možné nadobudnúť prvotný dojem, ako keby nárok žalobcu bol krytý poisťovnou zmluvou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 5000276819, ktorú intervenient uzatvoril s prevádzateľom motorového vozidla a ktorá bola platná v čase vzniku dopravnej nehody.

2.6. V tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v čase, kedy došlo k dopravnej nehode, ako aj na Všeobecné poisťné podmienky pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré sa vzťahovali k danej poisťnej zmluve.

2.7. V čase, kedy došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vznikla škoda na zdraví P. E., t. j. dňa 17.03.2002, vyplýva z dikcie ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 účinného k 17.03.2002 povinnosť intervenienta ako poisťovateľa žalovaného nahradiť za neho poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu: a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a) a b), d) ušlého zisku. Z dikcie ustanovenia citovaného právneho predpisu teda explicitne nevyplývala zákonná povinnosť intervenienta nahradiť za škodcu, t. j. v tomto prípade za žalovaného aj nároky uplatnené žalobcom.

2.8. Takáto povinnosť intervenientovi nevyplývala ani z obsahu Všeobecných poisťných podmienok, ktoré boli súčasťou poisťnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným, a kde prípadne si mohli zmluvné strany dojednať rozšírené poisťné krytie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa čl. II ods. 1 Všeobecných poisťných podmienok poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu: a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a) a b), d) ušlého zisku.

2.9. K dojednaniu medzi intervenientom a žalovaným o tom, že by intervenient za neho nad rámec svojich zákonných povinností uhradil nároky oprávnených subjektov, uplatnené voči nemu z dôvodu ním zavinenej dopravnej nehody nikdy nedošlo, a preto bol a je intervenient povinný uhrádzať len tie nároky poškodeného, úhrada ktorých mu ako zákonná povinnosť vyplývala zo znenia Zákona o povinnom zmluvnom poistení účinného k 17.03.2002. Intervenient poukázal na právoplatný Rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 24C 49/2011-139 zo dňa 21.06.2012 v právnej veci navrhovateľa Tomáš Féliš c/a KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, ktorým rozhodoval o nároku na účelne vynaložené náklady právneho zastúpenia v konaní na Okresnom súde v Nitre, kde v odôvodnení rozsudku, ktorým súd nepriznal navrhovateľovi uplatnený nárok uviedol, že „v zmysle citovaného ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom v deň vzniku dopravnej nehody, 17.03.2002

nevyplývala zákonná povinnosť odporcu nahradiť za navrhovateľa ako škodcu aj nároky, uhradenia ktorých sa Sociálna poisťovňa voči nemu domáhala.“

2.10. Intervenient nie je povinný plniť povinnosti, ktoré mu zo zákona priamo nevyplývajú, pričom povinnosť uhrádzať na základe povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla aj dôchodkové dávky vyplýva až odo dňa 01.11.2003, t. j. od účinnosti zákona č. 430/2003 Z. z., ktorým zákonodarca stanovil povinnosť intervenienta ako poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nahradiť aj uplatnené a preukázané nároky na náhradu dávok zdravotného poistenia, nemocenského poistenia, ako aj dávok dôchodkového poistenia. Absenciu právnej úpravy pokiaľ ide o úhradu uplatnených a preukázaných nárokov na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie si po krátkej dobe účinnosti zákona č. 381/2001 uvedomil aj zákonodarca a pristúpil k jeho novelizácii. Je však potrebné uviesť, že predmetná povinnosť bola intervenientovi zákonom č. 430/2003 Z. z. uložená vo vzťahu k poškodenému a nie vo vzťahu k Sociálnej poisťovni. Až ďalšou novelou zákona č. 381/2001 Z. z., a to zákonom č. 110/2007 Z. z., účinným od 01.04.2007 bola povinnosť intervenienta uhradiť na základe uzavretej poistnej zmluvy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uplatnené a preukázané náklady zdravotného poistenia, nemocenského poistenia alebo dôchodkového poistenia upravené vo vzťahu k príslušným subjektom.

2.11. Z uvedeného vyplýva, že intervenient až do účinnosti zákona č. 110/2007 Z. z. mal povinnosť uhradiť uvedené nároky len vo vzťahu k poškodenému, nie vo vzťahu k žalobcovi. Podľa názoru intervenienta je nutné povinnosť doplnenú od 01.04.2007 do zákona č. 381/2001 Z. z. novelou č. 110/2007 Z. z. vykladať len vo vzťahu k zmluvným vzťahom, ktoré boli uzatvorené po tomto dátume a nie vo vzťahu k zmluvným vzťahom, ktoré vznikli pred týmto dátumom a ku dňu 01.04.2007 už neexistovali. Opačným výkladom by potom podľa názoru intervenienta išlo o retroaktívnu, späťne uloženú povinnosť na ťarchu intervenienta, a teda za povinnosť uloženú v rozpore so zásadou, podľa ktorej právna úprava platí v zásade len do budúcnosti. Intervenient v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 28c ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého „Právne vzťahy vzniknuté z poistenia zodpovedností pred 1. aprílom 2007 zostávajú nedotknuté.“ Z vyššie uvedeného nemožno podľa názoru intervenienta vyvodiť záver iný ako ten, že žalobca má právo domáhať sa náhrady vyplatených dávok dôchodkového poistenia poškodenému od intervenienta podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z., ale až pri poistných udalostiach zakladajúcich právny vzťah z poistenia zodpovednosti, vzniknutých po 01.04.2007 vrátane. V opačnom prípade by podľa názoru intervenienta išlo aj o porušenie princípu právnej istoty, keďže účastníci zmluvného vzťahu uzatvárali zmluvný vzťah v čase existencie odlišnej právnej úpravy, ktorá potom, ale determinovala ich práva a povinnosti, vrátane rozsahu poistného krytia a od toho sa odvíjajúcej výšky poistného. Intervenientovi nie je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrejmé, čo viedlo konajúci súd k tomu, aby vo svojom odôvodnení poukázal na právnu úpravu zákona č. 381/2001 Z. z. účinnú od 01.11.2003 a zároveň účinnú od 01.04.2007, čím v podstate ako keby stanovil, že právny vzťah medzi prevádzateľom motorového vozidla a intervenientom vznikol po 01.04.2007, čo ale nie je pravda, alebo či subsumoval právny vzťah existujúci medzi nimi v období od 01.01.2002 do 31.12.2005 pod právnu úpravu účinnú po jeho zániku. Z uvedeného dôvodu je potom podľa názoru intervenienta napadnuté rozhodnutie okresného súdu zjavne arbitrálne a nepreskúmateľné.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti napadol včas podaným odvolaním aj žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolaním navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť 1 647,73 Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietne a o trovách konania rozhodne tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalovanému prizná 100 % nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný zastal názor, že súd prvej inštancie aj napriek vykonaným dôkazom dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z protokolu o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi zo dňa 17.03.2002 je preukázané, že poškodený P. E. podľa ošetrojúceho lekára javil príznaky použitia alkoholu a oznámením zo dňa 26.03.2002 mu bol plynovou chromatografiou zistený alkohol 0,65 promile a tiež jazdil na neosvetlenom bicykli za zníženej viditeľnosti mimo zastavaného územia. Uviedol, že poškodený cyklista mal 0,65 promile alkoholu v krvi, čím porušil aj § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 315/1996 Z. z., podľa ktorého vodič nesmie požiť počas vedenia vozidla alkoholický nápoj, ani užiť inú návykovú látku, podľa písm. b) viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo po požití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom, pričom podľa tohto zákona, vodičom sa rozumie aj cyklista a vozidlom bicykel. Žalobca uplatňuje svoj nárok podľa § 238

Zákona o sociálnom poistení, avšak už neberie do úvahy § 111 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, resp. § 113 ods. Zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 639/2002 Z. z.

3.2. Žalovaný je toho názoru, že súd prvej inštancie mal pri svojom rozhodovaní prihliadnuť na to, že poškodený sa stal invalidným tiež v dôsledku stavu, ktorý si privodil sám, použitím alkoholu, pričom je tu zrejmá priama príčinná súvislosť aj z jeho strany so vznikom škody, teda nárok žalobcu znížiť aj viac ako 50 % za použitia § 441 OZ. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 7C/130/2009-364 zo dňa 13. novembra 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/106/2015-412 zo dňa 10. septembra 2015, ktorý rozhodoval na základe žalovaným podaného odvolania v rovnakej veci a za účasti tých istých strán sporu, len inej výške uplatneného plnenia zo strany žalobcu, pričom rozhodol o znížení uplatňovanej sumy o 50 %. Ďalej považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že v tejto veci sú na Okresnom súde Nitra vedené ďalšie konania, a to ohľadom plnení už vyplatených dávok zo strany žalobcu poškodenému P. E., pričom z uvedeného vyplýva, že v prípade poberania dávok z dôchodkového poistenia formou invalidného dôchodku zo strany poškodeného bude povinný tieto nahradiť za každé obdobie, ktoré môže trvať až do jeho starobného dôchodku, a to aj za podmienok, kedy bola s intervenientom riadne uzatvorená poisťná zmluva a nikdy neexistovali dôvody, ktoré by zakladali výluku z poistenia podľa § 5 ods. 1 písm. e) Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Záverom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tz 16/1997, podľa ktorého: „Keď bezpečnosť cestnej premávky vyžaduje striktné dodržiavanie dopravných predpisov, vrátane povinnosti dbať na dopravné značky, aj neohrozenie plynulosti cestnej premávky, logicky to v sebe nesie možnosť primeranou a rozumnou mierou sa spoliehať na disciplinovanosť ostatných účastníkov cestnej premávky vo vzťahu k rešpektovaniu záväzným spôsobom stanovených pravidiel tejto premávky.“

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný bol v trestnom konaní uznaný vinným, nakoľko na mieste s maximálnou povolenou rýchlosťou 90 km/hod. jazdil pri zníženej viditeľnosti až rýchlosťou 100 - 106 km/hod. Stanovenie maximálnej povolenej rýchlosti neznamena, že vodič ju musí za každú cenu dodržiavať. Naopak, mal by zodpovedne zvážiť svoje možnosti a schopnosti, ako aj stav vozovky a ďalšie okolnosti, než sa rozhodne pridať na maximálnu povolenú rýchlosť. V danom prípade však žalovaný nielen že využil maximálnu povolenú rýchlosť, ale ju nezodpovedne dokonca prekročil o 10 - 16 km/hod., v dôsledku čoho nemal čas vyhnúť sa včas cyklistovi - poškodenému p. E.. Je teda nepochybné, že práve žalovaný svojím protiprávnym konaním zavinil, že došlo k výplate dávok sociálneho poistenia zo strany žalobcu. Znalec p. Veverka uviedol ako hlavnú príčinu vzniku dopravnej nehody rýchlosť vozidla, ktoré viedol žalovaný. K rovnakým záverom došiel aj Okresný súd Nitra v trestnej veci 5T/7/2003. Žalobca nepopiera, že tak žalovaný, ako aj poškodený p. E. porušili svojím konaním pravidlá cestnej premávky, nakoľko poškodený jazdil na neosvetlenom bicykli, 1,2 m od okraja vozovky a pred jazdou požil alkohol. Tieto skutočnosti však podľa znalca p. Veverku boli iba v príčinnej súvislosti s nehodou. Žalobca tak nepovažuje za spravodlivé, aby konanie v príčinnej súvislosti s nehodou malo byť vyhodnotené tak, že naň pripadne miera zavinenia 50 % a viac percent. Žalovaný ďalej v odvolaní poukazuje na Rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/130/2009-364, zo dňa 13.11.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitra sp. zn. 9Co/106/2015-412 zo dňa 10.09.2015, ktoré konanie sa právoplatne skončilo priznaním nároku žalobcovi kráteného o 50 %. Pre úplnosť žalobca dodal, že okrem vyššie uvedeného konania vo zvyšných právoplatne skončených konaniach medzi stranami tohto sporu súd zohľadnil spoluzavinenia v rozpätí 25 % - 30 % a tieto rozsudky sú právoplatné: rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/245/2016 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/289/2017, rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 12C/48/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/587/2016, rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/204/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/1/2016, rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 19C/12/2011 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/2/2014, rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/289/2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/180/2015 a rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/97/2012 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/192/2013. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, t. j. rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 15C/34/2017 zo dňa 27.09.2018 potvrdí.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu intervenienta uviedol, že intervenient obdobne ako žalovaný namieta súdom stanovenú mieru spoluzavinenia poškodeného p. E. 30 %, ktorú považuje za nízku a žiada túto stanoviť na minimálne 75 %. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, a preto ich opakovane neuvádza. K časti, v ktorej sa intervenient, s ktorým mal žalovaný v čase dopravnej nehody uzatvorené poistenie o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla,

vyjadruje k dôvodom, pre ktoré odmieta uhradiť vzniknutú škodu žalobcovi, pričom poukazuje na to, že právna úprava platná v čase dopravnej nehody, mu túto povinnosť neukladala, uvádza žalobca nasledovne: Tvrdenia intervenienta, rovnako ako jeho absurdný výklad zákona považuje za účelové, má jednoznačne za to, že intervenient ako poisťovateľ mal danú poistnú udalosť riadne zlikvidovať, ako to spočiatku v minulosti aj robil, avšak náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi výplatom dôchodkových dávok poškodenému p. E., môže v zmysle platnej legislatívy (§ 238 Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v platnom znení) a vnútorných metodických usmernení žiadať v súdnom konaní výlučne od žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca považuje odvolanie intervenienta za nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí.

6. Intervenient v odvolacej replike uviedol, že trvá na svojich skutkových tvrdeniach a právnej argumentácii, ktoré uviedol vo svojich doterajších vyjadreniach, v celom rozsahu. Vzhľadom na skutočnosť, že poškodený p. P. E. v čase dopravnej nehody bol pod vplyvom alkoholu a jazdil stredom vozovky, intervenient považuje 30 % spoluzodpovednosť za vzniknutú škodu ako zjavne neprimeranú. Citoval ust. § 3 ods. 1, 2 písm. a), § 56 ods. 1 zákona č. 315/1996 o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“). Intervenient považoval za podstatné poukázať na skutočnosť, že p. P. E. bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu, pričom mu bolo nameraných 0,65 promile. V nadväznosti na vyššie uvedené intervenient považuje uplatnený nárok krátený o 50 % za neprimeraný, pričom vzhľadom na okolnosti dopravnej nehody by mala byť minimálne vo výške 75 %. Bez pochyb je možné predpokladať, že pokiaľ by p. P. E. jazdil zákonom predpísaným spôsobom k vzniku predmetnej dopravnej nehody nedošlo. V tejto súvislosti citoval aj ust. § 4 ods. 2, 3 Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Intervenient touto cestou poukázal na zákaz retroaktivity právnych noriem. Z platnej právnej úpravy z obdobia deklarovanej dopravnej nehody explicitne nevyplýva zákonná povinnosť intervenienta nahradiť škodu, a zároveň nevyplýva ani zo Všeobecných poistných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poistnej zmluvy, a preto až do účinnosti zákona č. 110/2007 Z. z. mal intervenient povinnosť uhradiť nároky len vo vzťahu k poškodenému, a nie vo vzťahu k žalobcovi. Intervenientovi nie je jasné, prečo súd inštancie inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na zákon č. 381/2001 Z. z. účinný od 01.11.2003 a zároveň účinný od 01.04.2007.

7. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že nesúhlasí s obsahom vyjadrenia žalobcu zo dňa 11.01.2019, v ktorom okrem iného poukázal na znalecký posudok znalca Ing. Jozefa Veverku v časti: „Tieto skutočnosti však podľa znalca boli iba v príčinnej súvislosti s nehodou.“ Podľa obsahu znaleckého posudku v bode 3. je doslovne uvedené: „Z technického hľadiska príčinou vzniku dopravnej nehody bola rýchlosť jazdy vozidla 100 až 106 km/h vyššia ako rýchlosť primeraná vzdialenosti rozohľadu vodiča 66 až 71 km/h“, čo nespochybňuje. V ďalšom odseku však znalec uvádza: „Z technického hľadiska v priamej príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody je jazda neosvetleného cyklistu za zníženej viditeľnosti na vozovke vo vzdialenosti 1,2 m od jej pravého okraja, pričom v jazde po okraji vozovky mu nič nebránilo.“ Teda žalobca vo svojom vyjadrení prehliadol citáciu „v priamej“, čo je z hľadiska žalovaného dôležitá skutočnosť. Žalovaný zastal názor, že žalobca by pri výške vyplácaného invalidného dôchodku poškodenému mal postupovať podľa § 111 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, pretože je nepochybná priama príčinná súvislosť so vznikom dopravnej nehody aj konaním, teda jednoznačným porušením pravidiel cestnej premávky zo strany poškodeného. Z jeho pohľadu sú na uplatnenie tohto ustanovenia splnené všetky zákonné podmienky a nie iba mechanicky si žiadať celú vyplatenú sumu od žalovaného. V ostatnom zotráva v celom rozsahu na obsahu ním podaného odvolania.

8. Žalobca v odvolacej duplike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že znalec v znaleckom posudku uviedol ako hlavnú príčinu vzniku dopravnej nehody rýchlosť vozidla, ktoré viedol žalovaný. K rovnakým záverom dospel aj Okresný súd Nitra v trestnej veci 5T/7/2003. Žalobca nepopiera, že tak žalovaný ako aj poškodený porušili svojím konaním pravidlá cestnej premávky, nakoľko poškodený jazdil na neosvetlenom bicykli 1,2 m od okraja vozovky a pred jazdou požil alkohol. Tieto skutočnosti však podľa znalca boli iba v príčinnej súvislosti s nehodou. Nie je teda na mieste hovoriť o dvoch rovnocenných príčinách, keďže podľa znalca hlavnou príčinou dopravnej nehody bola rýchlosť vozidla a v príčinnej súvislosti s nehodou bola jazda na neosvetlenom bicykli a požitie alkoholu. Žalobca nepovažuje za spravodlivé, aby konanie v príčinnej súvislosti s nehodou malo byť vyhodnotené tak, že naň prípadne miera zavinenia 50 % a viac. Žalobca tiež poukázal na predošlé súdne spory tak, ako v predchádzajúcom vyjadrení. S ohľadom na vyššie uvedené, ako aj s ohľadom na § 193 CSP, podľa ktorého je súd v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku má za to, že nepochybné došlo ku škode a že ju zaviniel žalovaný. V súvislosti s časťou, v ktorej žalovaný zastáva názor, že žalobca by sa mal pri výške vyplácaného invalidného dôchodku poškodenému riadiť § 111 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení uviedol, že poškodený sa nestal invalidným dôsledkom diagnózy, ktorá je v príčinnej súvislosti

s požitím alkoholu, ale stal sa invalidným v dôsledku úrazu, ktorý utrpel pri dopravnej nehode, preto na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia nie sú splnené podmienky. Vzhľadom na vyššie uvedené návrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

9. Žalobca v odvolacej duplike k vyjadreniu intervenienta uviedol, že intervenient obdobne ako žalovaný namieta súdom stanovenú mieru spoluzavinenia poškodeného p. E. 30 %, ktorú považuje za nízku a žiada túto stanoviť na minimálne 75 %. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na vyššie uvedené vyjadrenie, a preto ich opakovane neuvádza. K časti, v ktorej sa intervenient, s ktorým mal žalovaný v čase dopravnej nehody uzatvorené poistenie o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, vyjadruje k dôvodom, pre ktoré odmieta uhradiť vzniknutú škodu žalobcovi, pričom poukazuje na to, že právna úprava platná v čase dopravnej nehody, mu túto povinnosť neukladala, uvádza žalobca nasledovne: Tvrdenia intervenienta, rovnako ako jeho absurdný výklad zákona považuje za účelové, má jednoznačne za to, že intervenient ako poisťovateľ mal danú poisťnú udalosť riadne zlikvidovať, ako to spočiatku v minulosti aj robil, avšak náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi výplatom dôchodkových dávok poškodenému p. E., môže v zmysle platnej legislatívy (§ 238 Zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v platnom znení) a vnútorných metodických usmernení žiadať v súdnom konaní výlučne od žalovaného. Žalobca má za to, že žalovaný sa môže domáhať svojich práv voči poisťovateľovi v samostatnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené návrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. K odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd dodáva, že predmetom konania bol regresný nárok žalobcu voči žalovanému ako tretej osobe, ktorý svojím protiprávnym konaním spôsobil škodu na zdraví P. E., nar. XX.XX.XXXX a ktorému bolo rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie č. 5708176122 zo 14.03.2003 priznaný invalidný dôchodok za následky ublíženia na zdraví, ktoré utrpel pri dopravnej nehode 17.03.2002. Z tejto dopravnej nehody bol žalovaný uznesením OS Nitra sp. zn. 5T/7/2003 právoplatným 18.11.2003 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona. V dôsledku protiprávneho konania žalovaného boli poškodenému vyplatené dávky dôchodkového poistenia vo výške 3 295,46 Eur za obdobie od 18.01.2016 do 17.01.2017. Žalobca sa domáhal nároku v zmysle ustanovenia § 238 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v zmysle § 31 ods. 1 citovaného zákona, v zmysle ktorých má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Súd prvej inštancie správne sa zaoberal mierou zavinenie poškodeného na vzniku dopravnej nehody, pričom dospel k záveru, že miera jeho spoluzavinenia je 30 %. Aj ohľadom spoluzavinenia sa odvolací súd so záverom súdu prvej inštancie stotožňuje, pretože pri posudzovaní miery spoluzavinenia správne zohľadnil všetky príčiny, ktoré sa podieľali na vzniku dopravnej nehody, zohľadnil i mieru ich podielu na vzniku dopravnej nehody. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Jozefa Veverku č. 098/2002, ktorý z technického hľadiska ako príčinu dopravnej nehody uviedol rýchlosť jazdy vozidla 100 až 106 km za hodinu, čo je vyššia, ako povolená priemerná rýchlosť vzdialenosti rozhladu vodiča 66 a 71 km za hodinu. Z technického hľadiska na čo žalovaný poukazoval, bola v priamej príčinnej súvislosti jazda neosvetleného cyklistu za zníženej viditeľnosti na vozovke vo vzdialenosti 1,2 m od pravého okraja. Odvolací súd zastáva názor, že prvotná príčina, ktorou nepochybne bolo rýchla jazda žalovaného a neprispôsobenie vzhľadom na zníženú viditeľnosť rýchlosti týmto skutočnostiam viedla k tomu, že došlo k dopravnej nehode. Spoluzavinenie poškodeného v tom, že jazdil 1,2 m od okraja vozovky pod vplyvom alkoholu a na neosvetlenom bicykli odvolací súd posúdil zhodne so súdom prvej inštancie v rozsahu 30 %. Znalec v posudku uviedol, že spôsob poškodenia zadného kolesa bicykla i konečnej polohy cyklistu na pravom okraji vozovky a bicykla v priekope vpravo od vozovky nasvedčujú súbežnému smeru jazdy cyklistu a súbežným povahám v čase stretu, že vodič na cyklistu na vozovke reagoval neskôr ako mal možnosť cyklistu vidieť a ako z technického hľadiska reagovať mohol. Podľa názoru odvolacieho súdu neprimeraná rýchlosť jazdy vodiča, neskoršia reakcia vodiča, ktorý pri rýchlosti

65 až 70 km za hodinu, čo bola priemerná vzdialenosť rozhľadu vodiča, by napriek oneskorenej reakcii zhodnej ako počas nehodového deja vozidlo bolo zabrzdiť na rýchlosť jazdy cyklistu pred nárazom do cyklistu. Vzhľadom k spôsobu jazdy cyklistu je zrejmé, že aj keď bol cyklista v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu, táto okolnosť nebola hlavnou príčinou vzniku dopravnej nehody.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. V súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 7C/130/2009-364 zo dňa 13.11.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/106/2015-412 zo dňa 10.09.2015, ktorým odvolací súd v rovnakej veci a za účasti tých istých strán sporu, len v inej výške uplatňovaného plnenia zo strany žalobcu, rozhodol o znížení uplatňovanej sumy o 50 %, na ktoré žalovaný poukázal v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že rozhodovacou činnosťou senátov občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Nitre (napr. sp. zn. 7Co/1/2016, 8Co/587/2016, 8Co/144/2015) sa ustálila taká rozhodovacia prax, ktorá mieru spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody na zdraví určila v rozsahu 30 %, pričom odvolací súd sa v danej veci nemá dôvod od uvedených záverov odchyliť, najmä v záujme zachovania princípov právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutia.

15. Odvolací súd ďalej preskúmaval, či odvolanie intervenienta bolo podané oprávnenou osobou.

16. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou,

17. Podľa § 360 ods. 1 CSP, odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 nerozlučné spoločenstvo podľa § 77.

18. Podľa § 360 ods. 2 CSP, v ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359.

19. Podľa § 77 ods. 1 CSP, nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

20. Podľa § 84 CSP, ak z osobitného predpisu vyplýva, že rozsudok je pre intervenienta záväzný, tvoria intervenient spolu so stranou, na ktorej vystupuje, nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20181212>>.

21. V priebehu konania doručila KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group oznámenie o vstupe do konania v súlade s § 82 ods. 1 CSP ako intervenienta na strane žalovaného a to z dôvodu, že uzatvorila s p. V. G., ako prevádzkovateľom osobného motorového vozidla zn. Mazda s EČV NR XXXBD poistnú zmluvu č. 5000276819 pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zo dňa 05.12.2001 a vzhľadom na túto skutočnosť je daný jeho právny záujem na výsledku konania.

22. Odvolací súd s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/170/2017 zdôrazňuje, že podľa § 360 ods. 1 CSP je intervenient oprávnený podať odvolanie len v tom prípade, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo. Vychádzajúc z ustanovenia § 84 CSP, intervenient tvorí so stranou nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 77 CSP vtedy, ak z osobitného predpisu vyplýva, že rozsudok je pre intervenienta záväzný. Záväznosť rozsudku upravuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 228 ods. 1, podľa ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Uvedené ustanovenie tak odkazuje na určité výnimky, kedy sa záväznosť rozsudku nevzťahuje len na strany konania ale aj na iné subjekty, ktorými môže byť aj intervenient. Jedná sa napríklad o situáciu uvedenú v § 228 ods. 2 CSP, podľa ktorého výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnostiam alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o súdnom konaní. Ďalšie takéto situácie vyplývajú z osobitných predpisov ako napr. zo zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého rozsudok o určení popretej pohľadávky, je záväzný voči všetkým účastníkom konkurzného konania, či z Obchodného zákonníka, podľa ktorého rozsudok o určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia akciovej spoločnosti, je záväzný pre každého a z ďalších ustanovení. O taký prípad, sa však nejedná v prejednávanej veci.

23. Z obsahu spisu nevyplynuli žiadne také skutočnosti, ktoré by na základe osobitného predpisu zakladali záväznosť rozsudku pre intervenienta, a teda ktoré by zakladali medzi ním a žalovaným, na strane ktorého vystupoval, nerozlučné spoločenstvo. Z tohto dôvodu, intervenient nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania a odvolací súd preto jeho odvolanie ako podané neoprávnenou osobou, podľa § 386 písm. b) CSP, odmietol. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu nemal preukázané, že odvolanie intervenienta bolo podané so súhlasom žalovaného (§ 360 ods. 2 CSP).

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože žalovaný, ani intervenient, v odvolacom konaní neboli úspešní. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).